

Občasník kanoistického oddílu

Číslo 44.

Zdarma; děti do 10 let 50 % sleva

5. 10. 2005

Úvod

Prázdniny už všem skončily, dovolené jakbysmet. Jak se ale říká: „na všem se dá najít něco dobrého“. A co je dobrého na tom, že krásné léto už je pryč, dny se pomalu začínají zkracovat a zima o sobě začne pomalu dávat znát?

No přeci že se opět rozjždí kolotoč s našimi oddílovými akcemi – voda, pěší, běh, ... Tak nesed'te doma a přijďte mezi nás!

Míša

Slovo předsedy

Nastal opět čas vás zpravit o dění v klubu. Jak jsem psal ve svém minulém příspěvku, dostali jsme od magistrátu Hlavního města Prahy grant na opravu terasy. Poptali jsme mnoho firem a tentokrát nám odpověděly jen tři. A to ARKONA IZOL s.r.o., IZOTEC s.r.o., PRESTIZ s.r.o. Výbor klubu vybral stejně jako loni firmu Prestiz, nejen proto, že měla nejlepší cenu, ale i proto, že již s touto firmou máme dobré zkušenosti. V době, kdy píše tento článek je na terase odbourán starý beton, opraveny sloupky od zábradlí, nové sloupky plotu včetně vrátek, nová izolace a betonuje se. Pokud někoho zajímá přesné znění smlouvy je na našich internetových stránkách v sekci pro členy (<http://www.skzlichov.cz/clenove.php>)

To je vše podstatné, co jsem vám chtěl sdělit

Ahoj Radek Douďera

Obsah

Stalo se

7. – 8. 5. – Ploučnice	str. 2
14. 5. – Kamenice – Sluníčka	str. 2
28. – 29. 5. – Řetouň – Sluníčka	str. 2
2. – 17. 7. – LPT TOM – Ohře	str. 3
1. – 14. 8. – LPT Sluníčka – Otava	str. 4
17. – 18. 9. – Teplá – Střela	str. 5
17. 9. – údolím Dalejského potoka – Sluníčka	str. 6
24. 9. – Praha z vody – Sluníčka	str. 6
1. – 2. 10. – Hamerský potok a Lužnice	str. 7

Akce a zájezdy

str. 8

6. 10. – společenský večer
8. 10. – pěší výlet – Sluníčka
15. – 16. 10 – Vavřínecký potok
22. 10. – pěší výlet – sluníčka
3. 11. – společenský večer
5. 11. – Běh o koláč panny z Dívčích Hradů
6. 11. – hra TOM
18. 11. – Zubrnická brigáda

Eskymáci

27. 11. 05 9 – 11 h
11. 12. 05 9 – 11 h
15. 1. 06 9 – 11 h
12. 2. 06 9 – 11 h
26. 3. 06 9 – 11 h

Redakce Občasníku

str. 8

Stalo se

7. – 8. 5. 2005 – Zájezd na vodu – Ploučnice

Už ani nevzpomínám, kdy jsem byl s oddílem naposled na vodě. Asi to bylo ještě před povodní. Je těch víkendů nějak málo do roka a na vodu je nejdřív moc zima a pak zas už není dost vody ... Každé jaro si říkám „letos ale teda už opravdu musím“. No a teď se to povedlo! Vytáhl jsem z krakorce svou starou singlovku, lodičku co jsem otloukal o šutry už v době, kdy se lodě ještě stavěly doma na zapůjčeném kopytě a z plastu se dělali akorát tak rezervní kanystry na benzín do Škody 100 MB. Při ohledání materiálu jsem zjistil, že náhradní pádlo se rozeschlo a štíplo, druhé už nevím kam jsem ho založil, guma ve špicdece je zteřelá skoro k nepoužití a podvěsy na loď, škoda mluvit. Naštěstí řeka Ploučnice je mírná, jetelná i na otevřené lodi, dcera si vzpomněla, že jedno pádlo je v ložnici za skříní a ty podvěsy se taky dají opravit.

V sobotu ráno jsem zaplesal, když se objevily u autobusu staré (mladé) tváře, několik podobných svátečních jezdců skoro jako já a mezi přeprškami májového deště vykukuje slunce. V autobuse bylo celkem příjemně, ještě jsme si koupili něco na zub cestou v samošce a těšili se. Pravda je, že když došlo k výsadbku nahoře kdesi pod Ralskem za drobného deště a „ukrutné“ zimy, trochu jsem zpanikařil, že nemám aspoň ještě jeden svetr a teplé kalhoty. Ale jak jsme natáhli na sebe „gumy“ klekli či sedli do lodí a hupli do uzoučkého koryta, byla zas pohoda zpátky. Taková ta poklidná plavba, kačeny popolétávají před vámi zas a znova, občas drobný sjízdný práh. Za chvíli jsme dorazili k hlavní sobotní atrakci – Průrvě, to je ručně tesaná soutěska ze 16. století, původně pro pohon hamru (vodní kovárny) a teď už jen pro nás vodáky. Na konci je takovej schůdek a tuším, že tam kdosi zaplavoval. A pak ty meandry pod Mimoní. No to bylo něco! Samá vrba, občas se řeka i rozdvojila, aby to nebylo tak jednoduché, furt se to kroutí, jak říkali kluci „vidíš ten komín tady přes louku a on je tam za hodinu zas ani o kus se nepřiblížil“. Já se tam odpoutal od hlavní flotily a užíval si sociální samoty, tady trochu zabrat, tuhle se protáhnout pod olšemi a vzpomínal, jak že byla ta slova písničky „nezbejvá než si přát, aby nás voda nesla, aby nás voda nesla“.

Vlastně přšet začalo až po dojetí na tábořiště u mostu u Hradčan. Část šla hledat večeri do vsi (hostinec prý nebyl špatný), děcka vařila na ohni, trochu jsme pokecali v drobném dešti, Žabičky na nás mluvily přes plachtu stanu aby neomokly. Noc byla chladná a vlhká. Ráno lepší, a protože na vaření snídaně nám nepršelo, popojeli jsme autobusem za deštěm až do České Lípy. Tam u starého jezu (technická památka) zas do hydro oblečení, před větrem a deštěm nejlépe chrání autobusová zastávka. Řeka pod Lípou, je teda dost zaneřáděná komunálním odpadem, ale jak se vzdalujeme po proudu, petflašek ubývá, řeka se rozšířila a sluníčko rozmrazuje prsty na

rukou. V polovině cesty byl takovej mlejn s jezem, brankami a cvičným terénem. Někteří borci nám tu ukázkově zacvičili v jazyku, někdo eskymoval, někdo ne. Pak se přehnalo drobné krupobití, začal docela foukat protivítr a nakonec jsme docela rádi vytáhli lodě u mostu s pozlaceným křížem, kde čekal náš autobus s vlekem.

Děkuji organizátorům i všem účastníkům za milou společnost a zas příště, určitě!!! ještě letos.

Petr Glas

14. 5. 2005 – Pěší výlet – Kamenice – Sluníčka

Nejdříve to vypadalo, že snad ani nestihnu vlak. Nejenže mi ujel autobus před nosem, takže jsem musela jít 3 zastávky pěšky, ale na Míráku (kde jsem si myslela, že přestoupím na tramvaj, a budu v pohodě) jsem zjistila, že jsou vytrhané koleje a náhradní doprava jede bůhvídkudy. Nezbylo mi tedy nic jiného než se pustit do mírného klusu a na Vršovické nádraží doběhnout po svých. Naštěstí si vždy nechávám rezervu, takže jsem vše stihla. Ba co víc! Na nádraží jsem byla první. Pár minut na to přišel Pavel a za ním hned Mona. Čas odjezdu se blížil, ale nikde nikdo. Koupili jsme si tedy jízdenky a šli na nástupiště. Když už jsme se skoro smířili s tím, že půjdeme ve čtyřech (Jirka se k nám měl připojit v Mnichovicích), na prvním nástupišti se objevil Jakub s Honzou. Tak jsme na ně zavolali, kam jedem, ať si utíkají koupit lístky. Svůj pozdní příchod svedli na Jindru, který prý měl jet, ale na konec se ulil, a oni na něj marně čekali. Tak nás nakonec bylo šest.

Jak již bylo řečeno, v Mnichovicích jsme vystoupili z vlaku a přidal se k nám Jirka. Pak jsme se lesem a po silnicích, přes různé vesničky dostali na okraj Kamenice, kde jsme už byli zralí na oběd, ale nenašlo se příhodné místo. To jsme našli až kousek za Těptínem, kde jsme mimo jiné na chvíli ztratili naši červenou. A přes Gryblu jsme se dostali do našeho cíle – Prosečnice.

Jak jinak (dnes to byl můj smolný den) než že nám vlak asi před deseti minutami ujel. Ale počasí bylo krásné (docela vedro), a tak jsme využili „občerstvovnu“ u nádraží, dali si zmrzlinu a točenou colu a Kofolu a pročtli celé Pavlovy noviny.

Až někdy uprostřed cesty vlakem na Prahu si Jirka uvědomil, že vlastně měl jet na druhou stranu, že to má přes Čerčany blíž, a byl z toho velmi nevrlý.

To by bylo pro tento den vše. Nic víc zajímavého se nestalo (jen v Ládví (vesnice na naší trase) kluci nastrkali pampelišky do výfuku poblíž stojícího trabanta – to prý aby nesmrděli).

Míša

28. – 29. 5. – Dvoudenní pěší výlet do Řetouně – Sluníčka

Kdo se díval v pátek na předpověď počasí a viděl, že teploty tento víkend mají vystoupit nad 30°C, asi si řekl, že dvoudenní pěší výlet není to pravé. To je tak akorát počasí na opalovačku u rybníka!

Ale nikdo se nezalekl a v sobotu po osmé jsme se v sedmi sešli na Masarykově nádraží. V zápětí Pavel zjistil, že vlak, který si doma zjistil, prostě nejede. Hbitě jsme skočili na metro a dojeli na Holešovické nádraží, kde jsme chytili vlak v 9 mířící do Ústí nad Labem.

V Ústí jsme udělali nákup potravin na oba dny a po silničním mostě jsme došli k druhému ústeckému nádraží, počátku turistických cest. Tam začínala červená, která nás měla provázet po celý den. Opravdu jsme uvítali, že vedla většinou ve stínu, protože našich prvních šest kilometrů šlo stále do kopce (nastoupali jsme dobrých 420 m). Tak jsme se kolem hradu Střekova a rozcestí v Nové Vsi (kde jsme byli již celí mokří) dostali do Sedla.

Kluci nikdy nepromarnili příležitost si sednout a odpočívat, když se čekalo na posledního. Při tom stále hráli další a další „díly“ a „modifikace“ „dračáku“. Na rozdíl od nich jsme my s Monou cvičily paměť při hře „Jede strýček do Afriky a bere si s sebou ...“ (kdy se doplňují věci, které si bere a každým tahem se jedno slovo přidá a celá řada slov se vždy musí celá zopakovat. Skončily jsme na 17 slovech, více se v tom vedru nedalo udržet), a vyměnily dobrých několik set slov při „tajné slovní kopané“. Tak jsme v poklidu a zpocení došli do Čeraniště a z červené přešli na žlutou směrem na Tašov. Ač si všichni vzali dost zásoby vody (minimálně měl každý 2l, Jirka s sebou táhnul dokonce 6 litrů! a vypil je.), některým hladina tekutin rychle klesala.

Jak se den chýlil ke konci i my jsme se, díkybohu, „chýlili“ k našemu cíli a přes Tašov a Proboštov jsme se dostali až na křižovatku nad Řetouní. Tam jsme dali poslední pauzu a vyrazili do posledního kopce.

V jedné zatáčce jsme narazili na Michala (bývalého člena SK Zlíchov, v té době ještě Motorletu), na jehož pozemku jsme měli strávit dnešní noc. A že to byl pozemek! Starý statek, který vlastní s dalšími dvěma rodinami, v sobě skrýval dvě ohromná stavení, a neskutečně dlouhý lán pastvin. Tam jsme mimo jiné objevili i tee-pee, které pro nás bylo připraveno a, světe div se, bazén! S ukrutně studenou vodou! Jediný, kdo se do něj odvážil, byla Mona. Kluci se studené vody zalekli, Pavel je na skopičiny v bazénu již moc dospělý, a já jsem neměla plavky. Ale bylo to dost studené i na omočení nohou.

Když jsme absolvovali prohlídku po statku a ubytovali jsme se, pustili jsme se do večeře – francouzská polévka a špagety (trošku rozvařené) se španělskou omáčkou.

Kolem desáté jsme již zalézali do spacáku. Pavel využil stanu, který stál opodál tee-pee, a ostatní, kromě mě, se rozhodli spát pod širákem. Že prý je v tee-pee až moc zrzavých mravenců. S těmi jsem já, která jsem tedy měla celý stan pro sebe, problémy neměla. Jen ráno kolem kroužilo hodně čmeláků, ale to bylo tím, že v okolní trávě měli své „nory“.

Ráno nás Pavel nekompromisně vzbudil v 7 hodin. Důvody měl dva: abychom došli co nejdál ještě v relativně chladném ránu (ale už v 8 hodin začínala teplota rychle stoupat), a také abychom se nějak rozumně dostali domů (nikdo nemohl vědět, jak rychle po včerejších 20 km půjdeme).

Povinně jsme se ráno museli všichni smočit v bazénu. Pro některé to byl takhle po ránu šok, jiní to moc neprožívali. Po snídani, kdy jsme mohli ochutnat nepasterizované mléko z nedalekého kravína, jsme si pobalili věci a vyrazili na cestu domů. Po zelené jsme opět prošli Proboštovem a přes Malečov a Sedlo jsme se opět ocitli na Střekově. Zde jsme dali sváču, zmrzlinu a koupili si turistickou známku.

Úplně vyčerpaní a opět mokří od hlavy k patě jsme došli do Ústí. Měli jsme to vypočítané tak, abychom se do Prahy svezli vlakem Pajdolino (tak to tedy nazvala Mona, jinak název zní „Pendolino“). Na nádraží jsme si dali oběd a čekali na vlak.

Nejdřív jsem si říkala, co může být na nějakém vlaku tak zajímavého, že se na něj kluci tak těšili, ale když přijel, už jsem to začínala tušit. Již z venku mě (a asi i každého jiného) okamžitě zaujal úžasným aerodynamickým designem. Na dveřích digitální nápis, kam vlak jede, otevírání dveří „na čudlík“. A uvnitř! Dvě řady sedadel – vždy dvě a jedno odděleno uličkou, klimatizace, elektricky stahované záclonky, výklopný stolek a odpadkový koš, pohodlné sedačky. A co teprve při jízdě! Tak tichým vlakem jsem ještě nejela. Jde o elektrický vlak, zatím jezdí na zkušební trati Děčín – Praha, s naklápěním v zatáčkách, což z počátku bylo zvláštní, ale dalo se na to rychle zvyknout. Občas k nám promluvil strojvedoucí (asi), který nám kromě několika informací o vlaku také sdělil, že právě jedeme rychlostí 160 km/h. A jel na čas! Kdyby byla trasa z Ústí ještě o kousek delší, určitě bych usnula. Bohužel jsme po půl páté dojeli na pražské Masarykovo nádraží a museli vystoupit ven do vedra. Ale jízda to byla nezapomenutelná.

Míša

2. – 17. 7. – letní tábor TOM – Ohře

Letošní tábor byl ve znamení zmatků a sázek. Nejprve to začalo tím, že byly problémy se skibobisty, kteří s námi měli jet na týden a mít to jako soustředění.

Začalo to tím, že jejich vedoucí se dozvěděla, že jí ruší dovolenou a tak se skibobisti začali hromadně odhlašovat. Nakonec dorazili 4, kteří na tábor jeli. Vyrazili jsme v pátek ráno a po poledni jsme byli všichni v Tršnici, našem prvním tábořišti. Postavili jsme stany a kuchyni a

zjistili, že se místo velkého tropika vzalo malé, ale stejně jsme to přežili.

Druhý den byl výlet do nějaké rezervace, kde jsem já ovšem nebyl, poněvadž jsem měl službu. Následujícího dne jsme si sbalili a vyrazili na vodu. Naší další zastávkou byla Šabina, tábořiště u malé cvičné peřeje, kde jsme druhý den uskutečnili nějaké soutěže a tuším, že i trénovali. Večer vznikla s cizími vodáky sázka, že peřej vyjedeme, a tak celý náš tábor dostal nanuky.

Dne následujícího vydatně přšelo, a tak Zajíc dostal nápad, že bychom mohli napsat povídku a jelikož přšelo ještě poté, co jsme všichni dopsali, tak jsme se sebrali a šli na autobus do Sokolova. Tam jsme zjistili, že zámek má zavřeno nejen v pondělí, ale i v úterý a tak jsme dostali rozchod a jedna skupinka pod vedením zkušeného hledače a znalce cukráren Zajíce vyrazila kam jinam než do cukrárny. Opravdu jsme jí našli a hned jsme si každý naporučeli nejméně tři zákusky. Poté jsme se vyvalili ven a šli na vlak, ale šlo to ztěžka, jelikož ty zákusky byly výborné. Vlakem jsme se přemístili na nejbližší zastávku k Šabině a tam vznikl jeden takový problém. Vystupovali jsme z vlaku na druhou stranu než jsme údajně měli a když ještě asi tři lidi od nás byli ve vlaku, tak se vlak začal rozjíždět. Oni skákali a jeden ze skibobistů spadl a vlak zastavil. Sice jsme dostali od paní průvodčí vyhubováno, ale ještě jsem jí zamával a řekl PáPá, načež se naštvála a odpověděla: „Já ti dám PáPá...“. Bez dalších komplikací jsme se dostali do tábořiště a poté jsme objevili novou zábavu. Našli jsme hezkou pneumatiku a přímo u kolejí byl kopec, na který jsme jí vždy vynesli a pouštěli dolů, dokud se o tom nedozvěděl Zajda a nezatrhnul to. Následovalo další trénování a pak jsme zabalili a jeli dál.

Tuším že do Královského Poříčí, ale když jsme tam dojeli, bylo plno. Vedení rozhodlo že pokračujeme, a tak jsme jeli dál až do Lokte. Jelikož a protože jsme tam přijeli pozdě, asi tak okolo páté hodiny, nenašli jsme místo a tak jsme se usídlili vedle kempu u vody. Druhý den se v kempu uvolnilo místo a my se přestěhovali.

Ráno jsme šli do města a na hrad a odpoledne následovaly nějaké hry. Jeden večer jsme šli do místního amfiteátru na divadelní hru Sen noci svatojánské. Říkal jsem si, že se jednou podívám na klasiku, ale byl jsem udiven, když na pódium vyběhlo několik pupkáčů a začali tancovat a smát se. Nakonec se to všem líbilo – ještě aby ne, za ty prachy co to stálo.

A byl zde následující den a jelo se dál. Tentokrát na Hubertus, kde se plánovalo být dlouho, ale nám to nestačilo, a tak jsme si to ještě o jeden den prodloužili. Když jsme tam přijeli, tak se dva skibobisti odpojili a další dva dne následujícího. Na Hubertusu jsme trénovali záchranu, hráli hry, trénovali na lodích a tak. Jeden den byl celodenní výlet do Karlových Varů a pak ještě jeden půldenní pro jídlo. A opět jsme na Hujera udělali past: tentokrát si objednal hermelín a já s Tomášem jsme mu ze dřeva jeden hezký vyřezali a Tereza ho obalila a on se pak nestíhal divit.

Další den jsme po několika suchozemských dnech opět jeli a dojeli až do Vojkovic a tam strávili dva dny.

Udělalí jsme si hezký výlet na hrad Hauenštějn a pak zpět do tábora. Byli jsme utahaní, a tak jsme si šli ještě zahrát nohejbal a pak jsme ještě trochu blbli – málem jsem si zlámal ucho o Tomášův nos.

Ráno jsme se opět vydali na cestu po vodě a dojeli jsme až do našeho cíle – Klášterce nad Ohří, kde jsme strávili jednu noc a jeli domů.

Večer nebyla večerka, až na pár mladších výjimek, a tak jsme se šli podívat do města, kecali, hráli hry a pak se snažili zase něco provést Hujerovi, ale nepovedlo se – bohužel. Ráno jsme vstali, začali balit, nakládat do Evženovy káry a pak přišlo to, na co se všichni těšili, včetně mě.

Samozřejmě, že mluvím o nových vodáčích. Byli jenom 4 a to mi trochu zkazilo náladu, protože jich bylo málo a já byl ten co je bil. No proběhlo to vcelku v klidu a všichni to přežili. Poté jsme se vydali na vlak a jeli ku Praze. Následovala cesta do loděnice, kde jsme si rozebrali věci a vydali se k domovu. Toť vše a doufám že se vám to líbilo.

Dan Kop

1. – 14. 8. – Letní tábor Sluníček – Otava

Přes prázdniny hodně dětí jezdí na různé tábory a my nejsme výjimkou. Náš letošní „letní putovní tábor“ vedl na řeku Otavu. Ale stejně jako na jiných řekách v létě, tak ani na Otavě není vody zase tolik, abychom mohli jet už od pramene. V případě Otavy to je z Čenkovy pily.

Zkrátka, naším prvním kempem byl Antýgl na Šumavě. Loďáky a lodě jely autem, děti vlakem, autobusem a následně ze Srní ještě pěšky. Strategicky položený Antýgl jsme využili jako východiště pěších výletů – Tříjezerní slat, Modrava, Horská Kvilda, Turnerova chata, Filipova huť, a jiné. Takže tuto část Šumavy máme pěkně prochozenou. Celkově jsme na táboře nachodili přes 100 km. Větší potíže s chozením nikdo neměl. Jediné, co by se dalo zmínit – holky se loudaly a objevily se i nějaké puchýře. K naší velké spokojenosti tu byla velká úroda hub, borůvek a malin. A jen jednou jsme zabloudili! Nebylo to tedy bloudění v pravém slova smyslu, protože jsme pořád přibližně

věděli, kde jsme, ale ona zkratka vedla přes pole, potoky, elektrické ohradníky, lesy, atd.

Z Antýglu jsme se po čtyřech dnech přesunuli linkovým autobusem do Sušice, kde jsme měli na nádraží uschovány lodě. Tady je z Otavy už opravdu řeka, tak jsme mohli prověřit naše vodácké schopnosti. Využili jsme jak branky na malé peřeji, tak šlajсну na nedalekém jezu.

Ze Sušice jsme konečně pokračovali po vodě. Po menším či větším boji se každému podařilo zabalit všechny své věci do loďáku a následně do kánoe. Tento a následující dny se odehrávaly podle podobného scénáře – ráno služba připraví snídani (popř. ji dojde nakoupit), ostatní se mezitím probudí ranním koupáním, následuje balení, pak odpádlujeme nějakých 15 kilometrů, přetáhneme nebo rovnou sjedeme 3 až 7 jezů, na novém tábořišti postavíme stany, převlékneme se do suchého a teplého oblečení, dojdeme na dřevo a před večerí ještě stihneme nějaký podvečerní program.

Kromě pěších výletů a trénování na vodě jsme v různých hrách zkoušeli různé dovednosti – rozdělát oheň a přepálit provázek půl metru nad zemí, obarvit kus látky pomocí přírodních látek, přetahovaná, při zkoušení plaveckých dovedností museli někteří překonávat svůj strach, když měli skočit do šlajсны, a svojí ohebnost a stabilitu jsme trénovali při Twistru.

K tomu všemu jsme se i vzdělávali. O prázdninách to zní divně **J**. V Povydrí jsme se na naučné stezce dozvěděli, jak daná krajina vznikala, něco o tamní fauně a floře. V Sušici jsme navštívili muzeum sirek a několik minut se kochali tamním pohyblivým betlémem. V Rosenauerově mlýně jsme měli příležitost se seznámit s historií výroby mouky, poznali jsme také vývoj mlýnskému kola až k dnešním turbínám. K těm jsme se ještě vrátili ve vodní elektrárně v Katovicích. Zjistili jsme, že ač jako vodáci na vyschlé jezy nadáváme, pro jiné je to zdroj obživy a kupy starostí.

A koho by zajímalo, jak jsme se stravovali ... tak tomu mohu odpovědět, že báječně. K snídani to byl čaj či mléko a chléb, housky, rohlíky, s máslem, medem, salámem, marmeládou ... Na svačinu nechyběla sušenka a ovoce (jablka, švestky, nektarinky, meloun). Oběd většinou pokryl chleba (ke konci tábora jsme začali být pěkně rozjedení – v osmi jsme snědli dva velké bochníky). No a večere teplá – polévka a druhé jídlo – buřtguláš, rizoto, špagety se sýrovou omáčkou, smažák, segedín s knedlíkem, šunkofleky, karbanátky, maso na paprice a další. Takže hlady jsme opravdu netrpěli a chuťové buňky jsme také většinou uchlácholili.

Ještě bych se mohla zmínit o počasí. Bylo hodně pod mrakem, přšelo převážně v noci, přes den maximálně mrholení, takže to nám vyhovovalo. Větší průtrž mračen byla jen na Antýglu a jednou v Sušici a to jsme všichni přežili v suchu. V noci bylo chladno, jednou musela teplota klesnout pořádně – ráno si na zimu stěžovali skoro všichni a kolem půl osmé ráno ukazoval teploměr 6°C, takže žádné vedro. Ale přes to jsme si i sluníčka něco užili.

Shrnuto a podtrženo dopadl tábor bez větších problémů v pohodě. Každý měl samozřejmě období, kdy mu ti druzí lezli na nervy či mu prováděli různé neplechy, ale všeho s mírou.

Miša

17. – 18. 9. – zájezd na vodu – Teplá, Střela

Jako každý rok skončily prázdniny (mně ne **J**) a přišla druhá část letošní vodácké sezóny. Teplá a Střela se staly první podzimní autobusovou akcí. Na grilování to vypadalo, že pro velký zájem se bude sedět i v uličce, ale pan velitel Drbža nás smáčknu tak dokonale, že zbylo dokonce jedno volný místo. V sobotu jsme se sešli hrozně brzo ráno, nějak jsme nacpali věci do kufrů, lodě na vlek, lidi do autobusu a jelo se. Cesta trvala trochu dýl, protože se hledala pumpa, která by byla schopná nafouknout vlek a autobus. Po několika pokusech se to podařilo někde u Kladna a zbylo i trochu času na nákup. Všichni se nahnuli do jedny malý jednoty a začal boj o košíky i o jídlo. Každý si něco našel a mohlo se pokračovat. Cestou beze stop zmizel obsah litrového Fernetu. Nevím, jak je to možný. Pár jedinců se válelo v uličce a někteří tam dělali i nedobrovolné kotrmelce. Drbžovi nestačilo jenom vybrat peníze. Nejdřív mi sebral boty, a pak se snažil i o kalhoty. Naštěstí mě Honza zachránil. Boty se na rozdíl od Fernetu našly.

Na Teplou jsme dorazili docela pozdě, ale čísla naštěstí ještě zbyla. Bez čísel by nebyl na konci párek a to by byla katastrofa! Času bylo docela dost, a proto jsme se vydali na tajnou průzkumnou misi po kolonádě. Urychleně jsme se převlíkli a naskákali na vodu. Ten skok byl trochu delší, protože se bus nechtěl přiblížit k vodě. Cestou jsme pečlivě nastudovali všechny brankoviště, ale stejně to bylo zbytečný... Ájík s Honzou vytvořili Drink-team na deblovce. Už při prvním odražení od břehu to vypadalo na první krysu, ale zázrakem se jim povedlo vylehnout. Těšila jsem se, že se dvěma kajakárema na deblovce bude sranda, ale sjeli se tak rychle, že to byla spíš nuda. **L** Po bleskový první jízdě se nám podařilo stihnout oficiální start a už se jelo naostro.

Do branek jsme se občas prodírali mezi krysama, ale docela to šlo. Karlovarská kolonáda byla plná turistů s foťákama, tak se muselo pořad jenom mávat a házet úsměvy na objektivy. Je docela hezký být atrakcí pro celý Vary. Na tobogánu s teplou vodou se s lodí neprojedete každý den. Po úspěšném zdolání všech říčních nástrah jsme vylezli na břeh, pokecali s kamarádama z jiných oddílů, nacpali se do busu a jelo se do Žlutic. Tam se po složitém parkování povečeřelo a všichni se rozběhli po hospodách. Jenom Zajíc se pořad na něco vymlouval. Poslal za náma do hospody kluky s omluvenkou. Ti nám vyprávěli, jak chudák Zajíc zvrací v křoví a je mu hrozně špatně. Byli z toho tak zdrcení, že si k nám museli přisednout. Dlouho se nevraceli, tak vyrazil i sám Zajíc posílen dětmi na pátrací akci. Děti ho odložily v hospodě a odešly. Asi se tam sám bál a tak prchnul chvíli po nich. Chtěli jsme se přesunout na zábavu, ale tam nás nepustili. Zlý vrchní nás vyhodil! Prý už tam bylo plno. Pokračovali jsme dál, až jsme došli do kempu. Tam jsem utekla zase já, ve spacáku je vždycky dobře. Ostatní se usadili v hospodě. Přes celý kemp se rozléhalo chrápání. Čím víc jsem se blížila k našemu ležení, tím hlasitější bylo. Byl to táta, který spokojeně spal mezi lavičkami. Povedlo se mi usnout a za chvíli jsem byla probuzena. Ájík se vracel z hospody trochu hlasitěji...

...ráno vstával těsně před odjezdem. Probudil se pod roztrženým tropikem a sváděl to na jiný opilce. Nasnídali jsme se v autobusu cestou na Střelu. Tam nás čekalo ošklivé probuzení. Museli jsme se nasoukat do mokrých a studených neoprénů. Všude byl stín, tak jsme se ani nemohli ohřát na sluníčku. To pan vedoucí nevychytal! Snad se do příštího roku polepší!!! J Zmrzli jsme naskákali do autobusu (někdo na vlek), sjeli k mostu, sundali lodě a autobus nás opustil i s mým jídlem. Něco přes hodinu jsme koukali na jezu, jak se projíždí první dvě branky a vymýšleli jsme speciální taktiku. Můj nápad s otočkou se nikomu nelíbil. L Pak přišel náš čas, ale čistě to neprojel skoro nikdo. Ochranáři se snažili omezit počet lodí na řece jenom na 350, ale nějak se to zvrtilo. Na brankovištích se bojovalo úplně stejně, jako každý rok. Obtížnost řeky se zvyšovala s její délkou. Od půlky už nikdo nevěděl jak si sednout. Nohy bolely a konec byl v nedohlednu. Všichni přežili, i když to bylo hodně náročné. V cíli jsme dostali chleba s cibulí a po chvíli čekání přišla i tombola. Někdo vyhrál, ale já zase nic. Budu s tím muset něco udělat! Dva účastníci zájezdu už nestáli o naši společnost na cestě domů, a tak zbaběle uprchli. To se ale hodilo třem černým pasažérům, kteří si aspoň měli kam sednout. Jeden z nich byla dokonce malá fretka. Přijel nás navštívit Tomáš na motorce. Obdivuji jeho trpělivost! Za naším smrdutým autobusem vydržel jet hrozně dlouho. Při zastávce u pumpy se kolem něj vytvořil houf zvědavců. Pak zase všichni usnuli a pokračovalo se do Prahy. Tam se vyklidil autobus, odvezl vlek a odebrali jsme se ke svým domovům. Podařilo se nám přežít další šílený vodácký víkend!

Zuzka Čiháková

17. 9. 2005 – pěší výlet – údolím Dalejského potoka – Sluníčka

Ráno jsme se mohli docela vyspat, sraz jsme měli až v půl deváté v loděnici. Moc nás nešlo, to nás ale nijak neodradilo. Možná někoho znechutilo horší počasí – teplota nevyšla nad 14°C a celý den to vypadalo, že bude pršet (a nakonec na dešť opravdu došlo).

Vyrazili jsme proti proudu Vltavy po cyklostezce vedoucí podél Barrandovských skal, a jakmile byla vhodná příležitost odbočili jsme od řeky do kopců. Podrobná cesta se popsat nedá, protože jsme často odbočili na tu cestu, která se nám zrovna líbila. Tak se stalo, že jsme se v Chuchelském háji dostali do „mini ZOO“. Na trase turistické značce (myslím, že žluté. Nebo zelené?) se nám z ničeho nic naskytl, přes dřevěné palisády, pohled na kozy, kachny, divoká prasata, ve voliérách sovy, sýkorky, havrany a jim podobné.

Po cestě jsme se navíc zastavovali na dětských hřištích a využívali atrakce k různým hrám – „výměna chodců na kládě“, shyby, souboje ...

Přes Barrandov jsme se dostali do údolí Dalejského potoka, který nás dovedl zpět na Zlíchov.

Míša

24. 9. 2005 – Praha z vody – Sluníčka

Počasí nám dnes opravdu přálo. Nebe bez mráčků, teploměr v loděnici ukazoval dokonce 21°C, ale díky mírnému větříku, bylo o několik stupňů méně. V 9 hodin jsme se tedy všichni sešli v loděnici, převlékli se a připravili si vše potřebné do loďáků a do lodí. A mohli jsme vyrazit.

Jak název akce sám napovídá, šlo nám o to, podívat se, jak Praha vypadá z vody. Vyrazili jsme od loděnice po proudu Vltavy. Každý asi ví, co vše jsme mohli vidět, ale v takovém krásném počasí, jaké dnes bylo, to byla úžasná vyjížďka.

Nejprve jsme minuli Podolskou vodárnu, ujasnili si pár věcí ohledně Šemíkova skoku z Vyšehradu, podjeli železniční most, podívali se do ústí Botiče, následoval Palackého most a Jiráskův most. Pod každým z nich jsme

neopomněli zavolat „AHÓÓÓJJJ“ na přihlízející turisty, či pražské chodce. Následující jez jsme přetáhli. Z dalších zajímavých staveb, stojících na nábreží jsme poznali např. Národní divadlo či Žofín.

Na severním cípu Slovanského ostrova jsme u půjčovny šlapadel zaparkovali (ve spojení s lodí to zní divně **J**, tak pro ty, kterým je toto slovo proti srsti – zakotvili). Naším cílem byla Šítkovská vodárenská věž (též známo jako „Mánes“). Poté, co si Pavel došel do baru pro klíč, řekli jsme si o této nejstarší pražské vodárenské věži pár zajímavostí. Některé to zjevně moc nebavilo a byli celí natěšení až půjdeme dovnitř. A tak jsme vyrazili. Věž je dnes nevyužita, podle toho to tam vypadalo. Dřevěné schodiště ale bylo v pořádku, tak jsme vystoupali osm pater až pod cibulovitou bání. Tam už opravdu byla tma, a tak jsme využili i přinesené baterky. Zvenčí je věž nyní bohužel ověšena reklamou, takže z venkovních ozdob jsme obdivovat nemohli zhora nic.

Následně jsme objeli Střelecký ostrov a přetáhli loď do konce zdymadlové komory a vyhnuli se tak nepříjemnostem s dalším jezem. Následoval Karlův most, touto dobou pěkně narvaný. Spousta lidí nám na naše mávání odpověděla a jistě budeme i na nejedné fotce. Poté jsme vjeli do Čertovky. Okolní povyk se utlumil a naskytl se nám pohled na „pražské Benátky“. Zde jsme si v klidu dali oběd. Toto byla nejvzdálenější část našeho výletu.

Zpět jsme jeli stejnou trasou (kudy také jinudy, že?) s tím, že tentokrát proti proudu. Ale ten není v Praze nijak silný. Na co jsme museli dávat pozor byly parníky a šlapadla.

Podle říční kilometráže jsme najeli kolem osmi kilometrů. Projížďka za takového počasí to byla krásná a zase jednou jsme mohli vnímat krásy Prahy, na které při všedních záležitostech nemáme vůbec čas.

Míša

1. – 2. 10. – Zájezd na vodu – Hamerský potok a Lužnice

Tak jako již tradičně jsme měli sraz v sobotu v 7:00 před loděnicí, zašli jsme do vedlejší loděnice vypůjčit si vlek a začali jsme pomalu navazovat. Lidé se postupně trousili a tak navazování bylo pomalé. Navíc dle počtu přihlášených lidí bylo zjevné, že autobus nebude zcela zaplněn. Nakonec se nás sešlo 30 vody chtivých vodáků a v 7:45 jsme mohli vyrazit směr Tábor. Cesta ubíhala skvěle. Po menším hledání vhodného supermarketu

v Táboře jsme konečně zastavili před hlavním nádražím a mohli jsme tak vyrazit doplnit zásoby. Po doplnění zásob jsme sjeli k řece Lužnici. Překvapil nás krásný stav vody, jenž sliboval velmi pěkné svezení na vodě, zvláště když nám k tomu krásně svítilo sluníčko. Cestou se díky dobrému stavu vody daly jet všechny jezy a pod nimi se dalo bezvadně trénovat a tak nebyla nouze o několik cvaků. Autobus na nás čekal až na Lužničance, kde jsme navázali, odpojili vlek aby se mohl autobus otočit a vyrazili jsme směr tělocvična v Jarošově nad Nežárkou.

Po ubytování v tělocvičně a boji o žíněnky se většina vrhla na vaření večere. Hrstka jedinců místo vaření šla raději ochutnat jídlo do protější hospůdky. Nakonec do hospůdky dorazil i zbytek lidí. V tělocvičně zůstal pouze dětský oddíl. Pan majitel měl velkou radost, jelikož jsme mu hospodu zaplnili celou a útrata nebyla také malá. Po prvním pivku jsme přinesli kytary a po laskavém svolení pana „šéfa“ to naši hudebníci Kečup a Jakub rozjeli na plný pecky. Zábava probíhala i po oficiální zavírací době cca do půlnoci. Poté se všichni vypravili zalehnout do svých spacáků.

Druhý den jsme vstávali v 8:00 a v 9:00 jsme vyrazili směr hráz rybníka Malý Ratmírov. Počasí bylo zamračené a poté se přidalo i drobné mrholení, které nás provázelo celý den. Zde část autobusu po zaplacení „splutí“ vyrazila na první jízdu kaskád. Dětský oddíl a někteří dospělí šli pěšky podél kaskád, aby děti měly možnost si prohlédnout obtížnější úseky, které na ně čekají, až nasbírají více zkušeností. Sraz jsme s nimi měli ve Dvorečku, kde autobus nabral ty, co jeli kaskády a všichni jsme vyjeli opět na hráz, odkud jsme vyrazili na druhou jízdu, tentokrát však až do Jindřichova Hradce. Kaskády si vybraly několik plaváček. Cestou jsme ve Dvorečku nabrali ty, co horní úsek vynechali a společně jsme pokračovali směr rybník Vajgar, kde na nás tentokrát ještě před vzduťm rybníka měl čekat autobus. Po průjezdu Jindřiše, nás dle paměti z loňského roku čekal úsek značně meandrující a silně zarostlý. No předpovědi byly naplněny beze zbytku. Docela svižně tekoucí voda, stromy v řečišti a vrbičky přes celou řeku. No ale všichni si s tím poradili skvěle a tak jsme se všichni bez ztráty květinky sešli u autobusu, který na nás skutečně čekal ještě před vlastním vzduťm rybníka. No, někteří vyseďací místo přejeli a tak po doplutí na hladinu rybníka to museli otočit zpět a pádlovat proti proudu nebo jít pěšky po silnici k autobusu. Za neustálého mrholení jsme navázali a vyrazili směr Praha. Cestou nám zavolala parta Čiháků, kteří jeli v osobním autě, že na 11 km dálnice D1 je hromadná dopravní nehoda a kolona stojí až do Benešova. Při příjezdu k Benešovu zde kolona opravdu začínala a tak jsem našel optimální, i když trochu krkolomnou objížďku. Do Prahy jsme dorazili před setměním všichni zdraví a plni neobyčejných zážitků z víkendu stráveného na vodě mezi partou skvělých kamarádů.

Hokejka

Akce a zájezdy

15. – 16. 10. Vavřínecký potok

Organizátor: Martin Kraml – Zajíc

Navazování: 15. 10. 7:00 před loděnicí SK Zlíchov

Odjezd: 15. 10. po 7:30 od loděnice

Doprava: autobusem

Návrat: 16. 10. 17:00 – 18:00 k loděnici

Ubytování: pravděpodobně v tělocvičně

Stravování: každý z vlastních zásob (děti TOM společně od sobotní večeře), cestou se bude zastavovat na nákup.

Obtížnost: WW I až WWII

Cena:

členové SK Zlíchov 250,-

nečlenové 300,-

děti TOM Zlíchov 300,- (včetně jídla od sobotní večeře)

Přihlásit se a zaplatit zálohu 200 Kč je třeba do středy

12. 10. v loděnici SK Zlíchov Praha u Martina Kramla – Zajíce, nebo na www.skzlichov.cz.

18.11. – brigáda v Zubrnické museální železnici

Sraz: pátek 18. 11. 17:20 u vlaku (Hlavní nádraží, rychlík č. 948 směr Tanvald)

Odjezd: pátek 18. 11. v 17:30

Návrat: neděle okolo 18 hodiny

Náklady na cestu: okolo 150 Kč (+ u dětí na jídlo –

stravování společně).

Ubytování: buď v domečku jako minule, nebo v lůžkovém vagóně, spacáky s sebou

S sebou: spacáky, pracovní oděv a rukavice nutné

Účast fyzicky zdatnějších jedinců vítána.

Eskymáci

Sraz: vždy v den konání čtvrt hodiny před začátkem před bazénem ČZU Suchdol

Doprava: jak kdo umí, autobusy 107 a 147 jezdí z Dejvické přibližně každých 20 minut

Vybavení: plavky, ručník, mýdlo, kolíček na nos dle potřeby a dobrá nálada

Cena: 120Kč pro členy SK Zlíchov, 150Kč pro nečleny

Termíny:

27. 11. 05 9 – 11 h

11. 12. 05 9 – 11 h

15. 1. 06 9 – 11 h

12. 2. 06 9 – 11 h

26. 3. 06 9 – 11 h

Občasník kanoistického oddílu

Vydává kanoistický oddíl SK Zlíchov Praha. Šéfredaktor: M. Čadová; redakce: P. Glas, R. Douděra, D. Kop, Z. Čiháková, M. Humpolec, T. Hocke. Toto číslo vyšlo dne 5.10. 2005. Veškeré připomínky, příspěvky, nápady a kritiku zasílejte na adresu: Michala Čadová, Příběnická 18, P3, 10302, nebo michalacadova@centrum.cz. Příjem inzercí tamtéž. Konečné úpravy provedla firma Žbluňk společnost s rozumem neomezeným, nákladem 45 výtisků.

<http://www.skzlichov.cz>, info@skzlichov.cz

To už je dneska dvacátý list, kterej jde kolem. Moc ty mě zajímalo, kam ty listy choděj

SK Zlíchov Praha pořádá
www.skzlichov.cz

22. ročník přespolního běhu

O KOLÁČ PANNY Z DÍVČÍCH HRADŮ

Sraz v sobotu 5.11.05 v 9⁰⁰

u loděnice SK Zlíchov Praha

Kategorie žáci, zákyně, dorostenci,
dorostenky, muži, ženy

Startovné 15,- Kč

spojení: jednu stanicí všemi autobusy ze Smíchovského nádraží (metro B), výstupní stanice Lihovar